

Eingin tíð til avlops

Eitt frálíkt pensionista-skeið á Háskúlanum

Í døgnum frá 6. til 17. januar varð skipað fyri skeiði fyri pensionistum á Føroya Fólkaháskúla. Umleið hálvthundrað fólk vóru við og vóru tey øll sera fegin um skeiðið.

Eingin tíð var til avlops, sigur Jógvan Jóhannes Ravnsfjall m.a. í hesi greinini hann hevur skrivað um skeiðið. Og júst tað sigur okkum, at har hevur verið ov mikið til at taka.

Vit lata Jóhs. Ravnsfjall greiða frá:

Hetta var fimta árið, at eldri fólk og pensionistar høvdu høvi at koma saman til álvara og gamans á Háskúlanum.

Ikki kann annað sigast, enn at skeiðið í ár var sera væleydnað og hýrurin var hin alrabesti frá byrjan og enda.

Onkur vil kanska spyrja: „Hvat nyttar slíkt fyri eldri fólk?“ Men millum okkum fimti fólk, sum luttóku, var eingin ivi um, at vit hava fingið nógv burturúr.

Næmingarnir vóru allir

sera hugagóðir og fylgdu væl við, meðan lærarin greiddi frá. Vit fingið nýtt innlit bæði í søgu og bókmentir. Somuleiðis fingið vit innlit í heimspeki, nýreligiositet og mangt annað, alt væl greitt frá av vitjandi fyrilestrarhaldarum. Heldur ikki er at gloyma itrivið, myndamaling, sum hugtók teir flestu næmingarnar so nógv, at tey ikki fingust frá, men málaðu til út móti midnátt.

Kvøldseturnar vóru sera hugnaligar og fjøl-

broyttar. Her var upplestur, sangur og kappingar, og borðreitt varð við kaffi og køkum.

Vit vitjaðu eisini í Tinganesi, har vit fingið høvi til at skifta orð við lögmann og landsstýrismenn. Eisini varð vitjað bæði í útvarpið og sjónvarpið.

Hávetur var og veðrið var hareftir, men hetta nervaði okkum ikki. Vit høvdu satt at siga onga tíð til avlops, og aftaná at kvøldsetan var av, varð farið uppá gólv eina stund

fyrir at røra limirnar.

Adrenn hvør fór til sitt varð mær álagt at skriva eitt sindur um hetta pensionistaskeiðið, og tað verður við hesum gjørt.

Samstundis vil eg vegna alalr luttakararnar takka øllum, sum gjørdur hesar dagar so hugnaligar og ógloymandi fyri okkum.

Lat meg enda við niðanfyristandandi sangi, sum varð gjørdur til og sungin undir fráferðarsamkomuni í matarhøllini.

Lag: Vi hugger med kárde ...)

Tað ungur ein nemur
hann gamal fremur,
so sagt er frá.
Tó øll kunnu læra,
jú lurta bara.
Eg siga tær má.
At Háskúlin kann gera undurverk,
so gomul fólk gerast vís og sterk.

Vit lærdu um Trónda,
og Tórgrím hin ónda,
um Sigmund við.
Ja Sokrates gamli,
vit kendu bert navnið,
á tig á tig.
Xzantippa so trúgv stóð honum við lið,
ja tað sigur Róasar Filosofi.

Ja høvdið fekk vitan,
og búkurin bitan.
Ja listin fekk sitt.
Tey listafólk virka,
og listin varð dyrkað,
oll geingin var skryð.
Her kanst tú siggja dansandi por,
gronar lúðir og tindaskorð.

Nú skeiðið brátt endar,
vit heimaftur venda,
so fróð og glað.
Vit takka av sonnum,
bæði kvinnum og monnum á hesum stað.
Ja tit hava gjørt eina góða gerð.
Farvæl og tokk fyri hesu ferð.

Jóhs. Ravnsfjall

Pensionistaskeiðið 1986 — á Føroya Fólkaháskúla

Nær kemur bergholið

— spyrja skúlabørnini, og nógv við teimum. Tað er mangan ótespuligt at koyra millum Sumba og Vag og ikki sært vandamikið. Í vitur hevur nakrar dagar als ikki verið koyrandi. Tá vit vóru í Sumba í síðstu viku, hittu vit skúlabussin. Sumbiarbørn vóru tá á veg til Vágs at svimja. Hesaferð tey yngstu og elstu børnini.